

[Prima Pagină](#) > ... > [Dreptul Familiei Și Succesiunea](#) > [Succesiunea](#) > [Succesiunile](#) > [Germany](#)

Succesiunile

 Germania

Conținut furnizat de

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

Această fișă informativă a fost elaborată împreună cu [Rat der Notariate der EU](#) (Consiliul Notarilor din Uniunea Europeană, CNUE).

1 Cum se redactează dispoziția pentru cauză de moarte (testament, testament conjunctiv, pact asupra unei succesiuni viitoare)?

Un testament se poate elabora într-una dintre cele două forme prevăzute de lege: olografă sau autentică.

Un testament scris de mână poate fi întocmit numai de persoane cu vârsta de cel puțin 16 ani [articolul 2229 alineatul (1) din *Bürgerlichen Gesetzbuchs (BGB)*, Codul civil german] și trebuie să fie redactat de mână în întregime și semnat de testator. Dacă testamentul a fost dactilografiat cu ajutorul unei mașini de scris sau al unui calculator, dacă semnătura lipsește sau dacă testamentul a fost dictat (de exemplu, înregistrat audio), acesta nu este valabil, prin urmare, doar moștenitorii legali sunt în măsură să moștenească, dacă nu există alt testament valabil care să numească drept alternativă un alt moștenitor. Din motive probatorii, testamentul trebuie semnat cu numele complet (și anume, nume și prenume), astfel încât să nu existe nicio ambiguitate cu privire la persoana care a redactat testamentul. În fine, se recomandă insistent ca testamentul să indice când și unde a fost redactat. Acest lucru este important deoarece un testament anterior poate fi revocat - integral sau parțial - de un testament nou. În cazul în care nu se menționează data în unul dintre testamente sau chiar în ambele, este adesea imposibil să se determine care dintre acestea este mai recent și ar trebui să fie considerat valabil.

Cuplurile căsătorite și partenerii înregistrați sunt autorizați, de asemenea, să întocmească un testament olograf conjunctiv. În acest caz, testamentul olograf scris de unul sau de ambii soți sau parteneri trebuie să fie semnat de ambii.

În cazul în care doriți să evitați riscul de a face greșeli în procesul de elaborare a testamentului dumneavoastră, ar trebui să întocmiți un testament public (numit și „testament notarial”). În acest sens, trebuie să îi prezentați unui notar, verbal, dispozițiile testamentare pe care doriți să le faceți, acesta consemnându-le ulterior în scris sau să redactați chiar dumneavoastră aceste dispoziții și să le înmânați notarului.

Pentru încheierea unui pact asupra unei succesiuni viitoare, ambele părți trebuie să se prezinte în fața notarului în același timp.

2 Ar trebui ca dispoziția să fie înregistrată și, dacă da, în ce mod?

Pentru a contracara riscul ca testamentul olograf al unei persoane să fie ascuns, pierdut sau să se uite faptul că acesta există după decesul persoanei care l-a scris, este recomandabil (dar nu obligatoriu) ca acesta să fie depus la instanța teritorială (*Amtsgericht*) sau în custodie oficială specială. Un testament notarial se păstrează întotdeauna în custodie oficială specială. Același lucru este valabil în cazul unui pact asupra unei succesiuni viitoare, exceptând cazul în care părțile la pact declară în mod expres că testamentul nu va fi plasat în custodie

oficială; în acest din urmă caz, documentul se depune la notar. Testamentele și pactele asupra unei succesiuni viitoare care sunt păstrate în custodie sigură sunt deschise în momentul decesului persoanei care a dat dispozițiile *mortis causa* (pentru cauză de moarte) prevăzute în testament (persoană pe care legea o numește „testator” – *Erblasser*).

Începând din 1 ianuarie 2012, înscrisurile păstrate în custodie oficială se înregistrează electronic în Registrul Central al Testamentelor (*Zentrales Testamentsregister*) din cadrul Camerei Federale a Notarilor (*Bundesnotarkammer*). Sunt înregistrate numai detaliile necesare pentru localizarea dispoziției *mortis causa* în caz de deces (date de identificare a înscrisului păstrat în custodie oficială). Conținutul dispoziției *mortis causa* nu este înregistrat în Registrul Central al Testamentelor. În cazul dispozițiilor *mortis causa* care au fost întocmite înainte de această dată și plasate în custodie oficială, detaliile relevante ale birourilor de înregistrare au fost transferate în registru.

În calitate sa de autoritate de înregistrare, Camera Federală a Notarilor primește notificări cu privire la toate decesele care se produc la nivel intern și, în scopul deschiderii dispozițiilor *mortis causa* păstrate în custodie oficială, înștiințează depozitarul cu privire la deces și informează instanța competentă de drept succesoral (*Nachlassgericht*) cu privire la existența și natura dispozițiilor înregistrate și la locul în care acestea sunt păstrate în custodie oficială.

3 Există restricții asupra libertății de a dispune pentru cauză de moarte (rezervă succesorală, de exemplu)?

Rudele apropiate pot fi dezmoștenite printr-un testament. Cu toate acestea, o situație în care soțul supraviețuitor, copiii și copiii sau părinții copiilor (care ar fi fost moștenitorii legali dacă dispoziția testamentară nu ar fi existat) nu ar primi nicio moștenire a fost întotdeauna considerată injustă. Ca urmare a recunoașterii oficiale și asumării responsabilității reciproce, stabilite prin lege, același lucru este valabil și în cazul partenerului supraviețuitor al unei relații de parteneriat de același sex, care a fost înregistrată. Prin urmare, legiuitorul acordă acestui grup restrâns de persoane o rezervă succesorală (*Pflichtteil*). Beneficiarii unei rezerve succesorale au dreptul să solicite de la moștenitorii testamentari o sumă de bani egală cu jumătate din valoarea cotei legale.

De exemplu: La decesul testatoarei, rămâne soțul acesteia (cu care a trăit în regimul comunității de bunuri pentru bunurile dobândite în timpul căsătoriei (*Güterstand der Zugewinnngemeinschaft*, prin care fiecare dintre soți își păstrează dreptul de proprietate asupra propriilor bunuri, însă valoarea corespunzătoare creșterii nete a averii acestora în timpul căsătoriei este împărțită în mod egal) și o fiică. În testamentul acesteia, testatorul i-a desemnat pe soțul său ca unic moștenitor. Masa succesorală este în valoare de 100 000 EUR. Cota pentru determinarea rezervei succesorale a fiicei este de $\frac{1}{4}$ (cota sa legală este de $\frac{1}{2}$; la fel ca cea a soțului cu care a trăit în regimul comunității de bunuri pentru bunurile dobândite în timpul căsătoriei). Pentru a calcula suma de bani la care are dreptul fiica, proporția reprezentând rezerva succesorală trebuie să fie înmulțită cu valoarea masei succesorale la momentul deschiderii succesiunii. Aceasta înseamnă că fiica poate solicita de la soț o rezervă succesorală în valoare de 25 000 EUR ($\frac{1}{4} \times 100\,000$ EUR).

Testatorii nu pot să obstrucționeze dreptul la această rezervă succesorală prin includerea beneficiarilor cotei rezervate în testament, ci numai să le aloce mai puțin de jumătate din cota legală care li se cuvine. În astfel de cazuri, beneficiarul rezervei succesorale are dreptul la o sumă suplimentară, astfel încât rezerva succesorală să ajungă la jumătate din cota legală (*Pflichtteilsergänzungsanspruch*, dreptul la ajustare a rezervei succesorale).

De exemplu: În testamentul său, testatorul i-a desemnat ca moștenitori pe soția sa (cu care a trăit într-un regim al comunității de bunuri pentru bunurile dobândite în timpul căsătoriei) și pe fiica sa, acordându-le $\frac{7}{8}$ și, respectiv, $\frac{1}{8}$ din averea sa. Masa succesorală este în valoare de 800 000 EUR. Proporția corespunzătoare rezervei succesorale a fiicei este de $\frac{1}{4}$, adică 200 000 EUR. Având în vedere că aceasta a fost inclusă în testament și, prin urmare, urmează să moștenească 100 000 EUR ($\frac{1}{8}$ din 800 000 EUR), fiica are dreptul să primească doar o sumă suplimentară pentru a se acoperi diferența (100 000 EUR).

Cererile privind rezerva succesorală trebuie să fie prezentate în termen de trei ani de la data la care beneficiarul potențial al rezervei succesorale a luat cunoștință de deschiderea succesiunii și de dispoziția care i-a adus prejudiciu și, în orice caz, în termen de maxim treizeci de ani de la deschiderea succesiunii.

Moștenitorii pot solicita amânarea plății rezervei succesorale în cazul în care executarea imediată a creanței i-ar

afecta grav în mod injust. Exemplul citat în legislație este o situație în care, altfel, locuința familiei ar trebui să fie vândută. Cu toate acestea, trebuie să se țină seama în mod corespunzător de interesele beneficiarului sau ale beneficiarilor. Amânarea presupune că rezerva succesorală nu trebuie să fie plătită imediat. Este la latitudinea instanței să hotărască, de la caz la caz, cu cât timp se poate amâna plata rezervei succesoriale și dacă este necesară prezentarea unei garanții pentru achitarea creanței respective.

4 În cazul în care nu există o dispoziție pentru cauză de moarte, cine moștenește și în ce proporție?

În cazul în care nu există un testament sau un pact asupra unei succesiuni viitoare se aplică normele privind succesiunea prevăzute prin lege.

În temeiul dreptului succesoral german, numai rudele au calitatea de moștenitor, mai precis persoanele care au aceiași părinți, bunici sau străbunici cu defunctul, precum și persoanele care au origini comune mai îndepărtate cu defunctul. În conformitate cu această definiție, afinii nu sunt considerați rude ale testatorului și, prin urmare, sunt excluși de la succesiunea legală, de exemplu soacra, ginerele, tatăl vitreg, fiica vitregă, mătușa prin căsătorie, unchi prin căsătorie etc.; din cauză că nu au strămoși comuni cu testatorul.

Relația de familie poate rezulta, de asemenea, din adopție (a copilului), întrucât acest proces dă naștere unei relații de familie autentice din punct de vedere juridic între copil și adoptant și între copil și rudele adoptantului, precum și tuturor drepturilor și obligațiilor care decurg din această relație de familie. În consecință, copiii adoptați au, în general, aceleași drepturi ca și copiii biologici (se pot aplica totuși condiții speciale în cazul în care se adoptă copii care au depășit vârsta majoratului).

Soții reprezintă o excepție de la principiul succesiunii exclusiv pe bază de rudenie (*Verwandtenerbfolge*). Deși, de regulă, soții nu sunt înrudiți și, astfel, nu au ascendenți comuni, aceștia beneficiază totuși de un drept propriu la moștenire după soț/soție. În cazul în care soții au divorțat, nu există drept la moștenire. În anumite condiții, acest lucru este valabil, de asemenea, în cazul soților care nu au divorțat încă, dar care sunt separați.

În temeiul dreptului succesoral, partenerii înregistrați au aceleași drepturi în materie de succesiune cu soțul/soția. În schimb, nu există niciun drept legal la succesiune pentru alte forme de coabitare.

Dreptul succesoral aplicabil rudelor:

Nu toate rudele au aceleași drepturi în materie de succesiune. Legea împarte aceste drepturi în funcție de diferitele grade de rudenie ale moștenitorilor:

Gradul întâi

Moștenitorii de gradul întâi sunt doar descendenții defunctului, și anume copiii, nepoții, strănepoții etc.

Copiii născuți în afara căsătoriei sunt moștenitorii legali ai mamei și ai tatălui lor, precum și ai rudelor acestora. Există o excepție care se aplică în cazurile în care testatorul a decedat înainte de 29 mai 2009, iar copilul din relația extraconjugală s-a născut înainte de 1 iulie 1949.

Dacă există un moștenitor din cadrul acestui grup de rude foarte apropiate, toate rudele mai îndepărtate sunt excluse de la moștenire și nu primesc nicio cotă-parte din aceasta.

De exemplu: Defunctul are o fiică și numeroși nepoți și nepoate de unchi. Nepoții și nepoatele nu moștenesc nimic.

Copiii copiilor (cu alte cuvinte nepoții, strănepoții etc.) pot fi moștenitori, de regulă, numai dacă părinții lor au decedat sau au renunțat la moștenire.

De exemplu: Defunctului i-au supraviețuit o fiică, precum și trei nepoți, care sunt copiii unui fiu care a decedat și el. Fiica primește jumătate din masa succesorală, în timp ce nepoții trebuie să împartă între ei cealaltă jumătate, cu alte cuvinte jumătatea care i s-ar fi cuvenit tatălui lor. Aceasta înseamnă că fiecare nepot primește $\frac{1}{6}$ din moștenire.

Gradul al doilea

Moștenitorii de gradul al doilea sunt părinții defunctului împreună cu copiii lor și cu copiii copiilor lor, și anume frații, surorile, nepoții și nepoatele de unchi ale testatorului. Și în acest caz, copiii părinților testatorului au drept de moștenire doar dacă și părinții testatorului sunt decedați. Ulterior, aceștia moștenesc cota care revenea tatălui decedat sau mamei decedate.

Rudele de gradul al doilea pot moșteni doar dacă nu există rude de gradul întâi.

De exemplu: Defunctului îi supraviețuiește un nepot și o nepoată de unchi. Surorile și părinții defunctului sunt decedați. Prin urmare, nepotul și nepoata moștenesc fiecare câte o jumătate din masa succesorală.

Gradul al treilea și gradele următoare

Gradul al treilea cuprinde bunicii și copiii lor și copiii copiilor lor (mătușă, unchi, verișor etc.), în timp ce a gradul al patrulea se referă la străbunici și copiii lor și copiii copiilor lor etc. Succesiunea legală este întemeiată, în esență, pe aceleași norme ca în cazul gradelor menționate mai sus. Cu toate acestea, începând cu rudele de gradul al patrulea, în cazul în care copiii bunicii au decedat, descendenții lor nu mai sunt primii luați în considerare, ci, în acest moment, persoanele care sunt rudele cele mai apropiate devin unicii moștenitori (în acest punct se trece de la sistemul de succesiune bazat de părinți [*Erbfolge nach Stämmen*], care presupune coborârea de la un ascendent pe linie părintească (*parentela*) până la identificarea unui moștenitor] la sistemul bazat pe gradul de rudenie [*Gradualsystem*], care implică identificarea celei mai apropiate rude pe baza gradului de rudenie).

Următorul principiu se aplică întotdeauna: este suficient ca o rudă de grad anterior să fie în viață pentru ca toți moștenitorii potențiali de gradul următor să fie excluși.

Soții și partenerii înregistrați

Indiferent de regimul matrimonial aplicat, soțul sau partenerul înregistrat supraviețuitor au calitatea de moștenitori legali și au dreptul la $\frac{1}{4}$ din masa succesorală împreună cu eventualii descendenți, și la $\frac{1}{2}$ din masa succesorală împreună cu eventualele rude de gradul al doilea (și anume părinți, frați sau surori și nepoți sau nepoate de unchi ai testatorului), precum și eventualii bunici.

În cazul în care soții sau partenerii înregistrați au trăit în „regimul comunității de bunuri pentru bunurile dobândite în timpul căsătoriei” (acesta fiind regimul aplicabil din oficiu, cu excepția cazului în care soții au convenit asupra unui alt regim matrimonial în cadrul unui acord prenuptțial sau postnuptțial), cota menționată anterior crește cu $\frac{1}{4}$. Același lucru este valabil pentru partenerii înregistrați.

În cazul în care nu există rude de gradul întâi sau al doilea și nici bunici, soțul/partenerul înregistrat supraviețuitor primește întreaga masă succesorală.

De exemplu: după decesul defunctului, rămân soția (cu care a trăit în regimul comunității de bunuri pentru bunurile dobândite în timpul căsătoriei) și părinții acestuia. Soția primește $\frac{3}{4}$ ($\frac{1}{2} + \frac{1}{4}$), iar părinții – ca moștenitori de gradul al doilea – primesc fiecare $\frac{1}{8}$ din masa succesorală. În plus, atunci când ceilalți moștenitori sunt rude de gradul al doilea, ca în cazul de față, sau bunici, soția are dreptul la ceea ce în limba germană este cunoscut drept „*Großer Voraus*”, și anume un drept preferențial care, în majoritatea cazurilor, acoperă integralitatea bunurilor din gospodărie și cadourile de nuntă (atunci când ceilalți moștenitori sunt rude de gradul întâi, un soț supraviețuitor care moștenește în calitate de moștenitor legal are dreptul să moștenească aceste bunuri numai în măsura în care ar avea nevoie de ele pentru a întreține o gospodărie corespunzătoare).

Dreptul legal al statului la succesiune

În cazul în care nu există soț sau partener înregistrat și nu se poate identifica nicio rudă a testatorului, statul dobândește calitatea de moștenitor legal. Răspunderea sa este întotdeauna limitată la valoarea masei succesoriale.

Informații suplimentare, inclusiv cu privire la dispoziția *mortis causa*, la dreptul de rezervă succesorală și la succesiunea legală, pot fi consultate în broșura *Erben und Vererben* (Succesiune și moștenire) publicată de Ministrul Federal al Justiției, care poate fi accesată online, exclusiv în limba germană, la

5 Care este autoritatea competentă:

5.1 În materie de succesiune?

În principiu, instanța de drept succesoral din cadrul instanței teritoriale de la ultima reședință obișnuită a testatorului din Germania are competența să soluționeze cauze succesoriale.

5.2 să primească o declarație de renunțare sau de acceptare a unei succesiuni?

Se poate renunța la succesiune prin depunerea unei declarații la instanța de drept succesoral; o astfel de declarație trebuie să fie prezentată în fața instanței de drept succesoral și să fie înregistrată de aceasta sau poate fi depusă după ce a fost autentificată de un notar (pentru mai multe detalii, a se vedea secțiunea 8 de mai jos).

Declarația de acceptare nu trebuie să fie prezentată într-o formă specifică și nu este nevoie de confirmare de primire. Depășirea termenului limită pentru depunerea declarației de renunțare este suficientă pentru a constitui acceptarea succesiunii.

5.3 să primească o declarație de renunțare sau de acceptare a unui legat?

Moștenirea sau legatul se acceptă sau se respinge prin prezentarea unei declarații în fața persoanei însărcinate cu moștenirea/legatul. Acesta poate fi moștenitorul însuși sau un legatar (în cadrul unui așa-numit sublegat, *Untervermächtnis*).

5.4 să primească o declarație de renunțare sau de acceptare a unei rezerve succesoriale?

În dreptul succesoral german nu există prevederi privind declararea acceptării sau a renunțării la rezerva succesorală.

6 Scurtă descriere a procedurii de soluționare a unei succesiuni în temeiul legislației naționale, inclusiv pentru lichidarea patrimoniului succesoral și pentru partajul bunurilor (trebuie furnizate și informații din care să reiasă dacă procedura de succesiune este deschisă de o instanță sau de altă autoritate competentă din proprie inițiativă)

Deschiderea testamentului

O dispoziție *mortis causa* prezentată instanței de drept succesoral sau luată din custodia oficială se deschide oficial de către instanța de drept succesoral în urma decesului testatorului. Moștenitorii vor fi notificați oficial cu privire la acest lucru.

Procedura pentru eliberarea unui certificat de moștenitor

Certificatul de moștenitor este eliberat de instanța de drept succesoral și în acesta se precizează identitatea moștenitorului, întinderea dreptului său la moștenire și – acolo unde este cazul – succesiunea ulterioară sau executarea testamentului. În temeiul dreptului succesoral german, moștenitorul sau moștenitorii devin imediat succesorii legali ai testatorului, în principiu cu toate drepturile și obligațiile [principiul succesiunii universale sau al transferului universal de bunuri (*Gesamtrechtsnachfolge*)]. Certificatul de moștenitor poate menționa numai moștenirea, cota-parte a beneficiarului și orice restricții privind dispoziția relevantă din legislația privind succesiunea, Dar nu poate menționa active individuale. Enumerarea activelor individuale nu este necesară deoarece, în cazul în care există mai multe, moștenitorii sunt considerați în mod automat coproprietari, având toate drepturile și obligațiile testatorului. Acesta este eliberat de către instanța de drept succesoral pe baza unei cereri. Cererea trebuie să demonstreze că datele cerute prin lege sunt exacte în integralitatea lor sau trebuie să fie însoțită de o declarație pe propria răspundere conform căreia nu există motive de îndoială cu privire la

exactitatea datelor. Declarația pe propria răspundere se poate face în fața unui notar sau a unei instanțe, cu excepția cazului în care legislația statului federal respectiv prevede că numai notarii sunt competenți în acest sens.

Emiterea unui certificat european de moștenitor (*Nachlasszeugnis*)

Legea privind administrarea internațională aleatorie (*Internationale Erbrechtsverfahrensgesetz*) stabilește procedurile de emitere a certificatului european de moștenitor. Certificatul european de moștenitor este valabil în aproape toate țările Uniunii Europene (cu excepția Danemarcei și a Irlandei). De asemenea, certificatul este emis la cererea instanței de drept succesoral sub forma unei copii legalizate de un notariat, cu o perioadă de valabilitate limitată. Acest certificat are rolul, în principal, de a simplifica partajarea bunurilor în interiorul UE. În temeiul principiului succesiunii universale privind toate drepturile și obligațiile testatorului, niciun bun individual nu este menționat în certificatul european de moștenitor în temeiul dreptului german (pentru mai multe informații, a se vedea secțiunea privind certificatul de moștenitor de mai sus). În cazul în care, la momentul decesului, testatorul avea un drept asupra unor bunuri imobile dintr-un alt stat membru, în conformitate cu legislația germană certificatul european de moștenitor va consemna că toate drepturile și obligațiile referitoare la bunul imobil respectiv vor fi transferate imediat și fără excepție moștenitorului (moștenitorilor) legal (legali). Nu este necesar și nici măcar posibil să se enumere detalii privind bunurile imobile în certificatul european de moștenitor atunci când se transferă astfel de active.

Împărțirea bunurilor

În cazul în care există mai mulți moștenitori ai masei succesoriale, aceasta devine proprietatea comună indiviză a moștenitorilor. Prin urmare, moștenitorii coproprietari pot să dispună de elementele individuale ale masei succesoriale numai prin acțiuni comune, de exemplu în scopul de a vinde automobilul testatorului, în cazul în care aceasta nu mai este necesar. Aceștia trebuie, de asemenea, să gestioneze în comun masa succesorală. Acest lucru conduce adesea la dificultăți, în special în cazul în care moștenitorii locuiesc la distanțe mari și nu pot ajunge la un acord. Această „comunitate forțată” (*Zwangsgemeinschaft*) este, de regulă, foarte incomodă și, în principiu, oricare dintre moștenitori poate solicita dizolvarea comunității prin solicitarea împărțirii masei succesoriale. Cea mai importantă excepție în acest sens este situația în care defunctul a precizat în testamentul său că masa succesorală nu trebuie să fie împărțită pentru o anumită perioadă de timp, de exemplu cu scopul de a permite unei întreprinderi familiale să își continue activitatea.

În cazul în care defunctul a numit un executor testamentar, acesta este responsabil de împărțirea masei succesoriale. În caz contrar, responsabilitatea pentru împărțirea masei succesoriale revine moștenitorilor. În acest scop, moștenitorii pot solicita asistență din partea unui notar. Dacă aceștia nu reușesc să ajungă la un acord în pofida desemnării unui notar drept intermediar, singura opțiune rămasă este intentarea unei acțiuni în instanță.

7 Cum și când devine cineva moștenitor sau legatar?

Pentru informații privind succesiunea legală, a se vedea secțiunea 4 de mai sus.

În cazul în care defunctul a lăsat un testament, acesta are prioritate față de normele dreptului succesoral. Prin urmare, numai persoanele desemnate în testament moștenesc bunuri din masa succesorală, dacă testatorul a dat dispoziții în testament cu privire la totalitatea patrimoniului succesoral. Pentru detalii privind beneficiarii unei rezerve succesoriale, a se vedea secțiunea 3 de mai sus.

La decesul testatorului, masa succesorală este transferată în mod legal moștenitorului (moștenitorilor) în virtutea principiului dobândirii automate a moștenirii (*Grundsatz des Vonselbsterwerbs der Erbschaft*). Cu toate acestea, moștenitorii au dreptul să renunțe la succesiune (a se vedea secțiunea 8 de mai jos).

Defunctul poate, de asemenea, să lase prin testament un legat sau o moștenire, de exemplu prin alocarea unor bunuri individuale sau a unor sume de bani specifice anumitor persoane. În astfel de cazuri, beneficiarii legatului (legatarii) nu au calitatea de moștenitori, însă au dreptul să ceară în instanță de la pârât (pârâți) oricare bun le-a fost lăsat în mod expres prin testament (a se vedea secțiunea 5.3 de mai sus).

8 Preiau moștenitorii datoriile defunctului și, dacă da, în ce condiții?

Renunțarea la moștenire

Moștenitorii nu sunt răspunzători pentru pasivul succesiunii (*Nachlassverbindlichkeiten*) în cazul în care renunță la moștenire în termenul stabilit. Ca principiu general, moștenitorul respectiv trebuie să renunțe la succesiune în termen de șase săptămâni de la data la care a fost notificat cu privire la deschiderea succesiunii și la temeiul statutului său de moștenitor, aceasta presupunând prezentarea unei declarații oficiale instanței de drept succesoral. Declarația poate fi dată în fața instanței de drept succesoral, fiind înregistrată de aceasta, sau poate fi depusă după ce a fost autenticată de un notar. În cazul autentificării, este suficient să se trimită o scrisoare, deși autenticitatea semnăturii moștenitorului trebuie să fie certificată de către notar. Actul de acceptare sau de renunțare la succesiune are, de regulă, caracter obligatoriu.

Răspunderea în cazul în care succesiunea este acceptată

În cazul în care moștenitorii acceptă succesiunea, aceștia îi succed defunctului din punct de vedere juridic. Aceasta înseamnă că aceștia moștenesc, de asemenea, datoriile persoanei în cauză și, în principiu, au obligația să-și utilizeze și activele proprii pentru a stinge datoriile respective.

Cu toate acestea, moștenitorii au posibilitatea de a-și limita răspunderea pentru datoriile moștenite la ceea ce este cunoscut sub denumirea de „masa succesorală” (*Erbmasse*). Aceasta înseamnă că orice creditor la care defunctul avea datorii pot să-și recupereze pierderile suferite din masa succesorală, activele proprii ale moștenitorilor fiind protejate împotriva terților. Moștenitorii pot obține o astfel de limitare a răspunderii în două moduri: fie depun o cerere la instanța de drept succesoral pentru a solicita administrarea patrimoniului succesoral în numele creditorilor, fie solicită inițierea unei proceduri de insolvență a succesiunii prin depunerea unei cereri la instanța teritorială competentă în materie de insolvență.

În cazul în care masa succesorală nu este suficientă nici pentru a acoperi costurile de administrare a succesiunii în numele creditorilor, nici pentru a acoperi costurile procedurii de insolvență a succesiunii, moștenitorii pot totuși să obțină o limitare a răspunderii. Dacă creanțele sunt solicitate de către un creditor, moștenitorii pot invoca insuficiența activelor din cadrul masei succesorale. Aceștia pot refuza să soluționeze pasivele succesiunii, dacă valoarea masei succesorale nu este suficientă pentru acoperirea lor. Cu toate acestea, moștenitorii au obligația de a preda creditorilor activele succesiunii.

În cazul în care moștenitorii doresc pur și simplu să evite să se confrunte cu datorii pe care nu le-au anticipat, trebuie să inițieze o procedură de notificare publică (*Aufgebotsverfahren*), prin care moștenitorii depun o cerere la instanța competentă pentru a solicita tuturor creditorilor testatorului să notifice instanței, până la termenul stabilit, datoria restantă care îi revine testatorului. În cazul în care un creditor nu își declară creanțele la timp, acesta trebuie să se mulțumească cu ceea ce rămâne din moștenire la final. Procedura de anunț public poate, de asemenea, să clarifice situația moștenitorilor, dezvăluind dacă există motive pentru a plasa masa bunurilor sub administrare oficială prin depunerea unei cereri de administrare a masei bunurilor sau de insolvență a masei bunurilor.

9 Ce documente și/sau informații sunt necesare de obicei pentru înregistrarea bunurilor imobile?

În conformitate cu principiul dobândirii automate (*Vonselbsterwerbs*, a se vedea punctul 7), moștenitorul proprietarului unui teren dobândește dreptul de proprietate asupra terenului respectiv în momentul decesului testatorului. Acest lucru va avea drept rezultat faptul că datele înscrise în cartea funciară (*Grundbuch*) devin incorecte, întrucât testatorul continuă să figureze ca proprietar. Este necesar să se prezinte o cerere de rectificare a cărții funciare, însoțită de dovezi care să ateste că aceasta este incorectă, astfel încât moștenitorul unei proprietăți să poată fi înscris, de asemenea, în cartea funciară ca proprietar. Pentru a solicita rectificarea cărții funciare în urma decesului proprietarului înregistrat, solicitantul trebuie să prezinte Oficiului cărții funciare (*Grundbuchamt*) dovada calității sale de moștenitor.

În cadrul procesului strict reglementat aferent cărții funciare, această dovadă poate fi furnizată numai prin prezentarea unui certificat de moștenitor sau a unui certificat european de moștenitor în care solicitantul figurează drept moștenitor.

În cazul în care succesiunea se bazează pe o dispoziție *mortis causa*, prevăzută într-un document public (un testament notarial sau un pact asupra unei succesiuni viitoare), este suficient să se prezinte Oficiului cărții funciare dispoziția în cauză și documentul oficial de deschidere a moștenirii. În acest caz, nu este necesar să se prezinte un certificat de moștenitor sau un certificat european de moștenitor.

În cazul în care un teren face obiectul legatului sau moștenirii, nu se produce dobândirea automată a dreptului de proprietate în temeiul dreptului succesoral german. Astfel, niciun legat și nicio moștenire nu va fi înregistrat, în temeiul dreptului german, într-un certificat de moștenitor sau într-un certificat european de moștenitor. Cu toate acestea, legatarul poate solicita moștenitorului să îi transfere proprietatea asupra terenului. Pentru dobândirea dreptului de proprietate trebuie prezentat un act notarial în care să se ateste transferul dreptului de proprietate asupra terenului în cauză de la moștenitor la legatar. În cazul în care se aplică dreptul succesoral străin, de exemplu ca urmare a faptului că testatorul și-a avut ultima reședință obișnuită în străinătate și nu a ales legea aplicabilă, prezentarea unui certificat de moștenitor sau a unui certificat european de moștenitor poate fi suficientă, în mod excepțional, chiar dacă atribuirea a avut loc numai prin legat sau moștenire. Se pot solicita, de asemenea, alte documente, în funcție de natura cauzei respective. De exemplu, pentru ca o societate comercială (*Handelsgesellschaft*) să fie înregistrată drept moștenitor, trebuie să se facă dovada competenței de reprezentare (de exemplu printr-un extras oficial din Registrul Comerțului).

9.1 Este numirea unui administrator obligatorie sau obligatorie la cerere? Dacă ea este obligatorie sau obligatorie la cerere, ce demersuri trebuie efectuate?

În temeiul dreptului succesoral german, administrarea masei succesorală în numele creditorilor poate fi folosită pentru a împiedica acoperirea datoriilor din activele proprii ale moștenitorilor. Instanța de drept succesoral poate doar să dispună ca masa succesorală să fie pusă sub administrare la cererea unei persoane autorizate (moștenitor, executor testamentar, creditor al succesiunii, cumpărător al succesiunii în integralitatea sa sau moștenitor ulterior). În cazul în care un creditor al patrimoniului succesoral solicită administrarea patrimoniului succesoral, o astfel de administrare va fi dispusă de instanță numai dacă există motive să se creadă că există riscul ca creditorii să nu fie plătiți din masa succesorală din cauza comportamentului sau a situației financiare a moștenitorului.

Administratorul este un organism desemnat în mod oficial. Deși se ocupă de administrarea activelor totale ale unei alte persoane, administratorul are totuși statutul de parte de sine stătătoare în caz de litigiu. Acesta își exercită atribuțiile oficiale cu titlu privat atunci când administrează activele celeilalte persoane cu scopul de a satisface interesele tuturor părților implicate (moștenitori și creditori). Procesul de administrare a masei succesorală pe care administratorul are dreptul și, de fapt obligația de a-l realiza nu vizează doar menținerea și sporirea masei succesorală, ci în primul rând satisfacerea intereselor creditorilor succesiunii. Principala atribuție a administratorului este de a se asigura că pasivele succesiunii sunt lichidate.

9.2 Cine este îndrituit să execute dispoziția pentru cauză de moarte lăsată de defunct și/sau să administreze patrimoniul succesoral?

Pe lângă moștenitorii de fapt, administratorul în caz de insolvență (a se vedea secțiunea 8 de mai sus) și executorul testamentar (a se vedea secțiunea 9.3 de mai jos), se pot atribui competențe relevante și curatorului succesiunii.

Instanța de drept succesoral dispune curatela succesiunii (*Nachlasspflegschaft*) în cazul în care acest lucru este necesar în momentul respectiv deoarece identitatea moștenitorului responsabil este incertă sau nu se știe dacă acesta a acceptat sau nu succesiunea. Curatela succesiunii are ca scop protejerea și conservarea patrimoniului în interesul moștenitorilor necunoscuți.

Instanța de drept succesoral stabilește sfera responsabilităților curatorului în conformitate cu măsurile necesare în fiecare caz individual. Sfera poate fi destul de extinsă sau poate pur și simplu să se concentreze asupra administrării elementelor individuale ale masei succesorală. Curatorului succesiunii este responsabil, de regulă, de identificarea moștenitorilor necunoscuți și de protejerea și conservarea patrimoniului.

În principiu, curatela unei succesiuni nu vizează satisfacerea intereselor creditorilor succesiunii, întrucât aceasta urmărește, în primul rând, să protejeze moștenitorii. În mod excepțional, atribuțiile curatorului pot include, de asemenea, utilizarea resurselor din masa succesorală pentru a achita datoriile succesiunii, în cazul în care acest lucru este necesar pentru buna administrare și conservare a succesiunii sau cu scopul de a preveni pierderi sau

prejudicii, în special orice costuri care ar putea rezulta din litigii inutile.

9.3 Ce competențe are un administrator?

Un testator este autorizat să desemneze persoana sau persoanele care urmează să acționeze în calitate de executor în dispoziția sa *mortis causa*. Acesta poate, de asemenea, să autorizeze un terț, executorul sau instanța de drept succesoral să numească persoana sau persoanele care urmează să acționeze în calitate de executor. Obligațiile executorului încep de îndată ce persoana desemnată acceptă numirea sa în această poziție.

În temeiul legii, responsabilitatea executorului este de a pune în aplicare dispozițiile testamentare ale defunctului. În cazul în care există mai mulți moștenitori, executorul este autorizat să împartă masa succesorală între aceștia.

Executorul are obligația de a administra succesiunea. În special, executorul are dreptul de a intra în posesia masei succesoriale și de a dispune de elementele care fac parte din aceasta. În acest caz, moștenitorii nu au competența de a dispune de niciun element din masa succesorală care face obiectul administrării executorului. Executorul are, de asemenea, dreptul de a-și asuma angajamente în numele succesiunii, în măsura în care acest lucru este necesar pentru a asigura o bună administrare a succesiunii. Acesta are dreptul de a dispune de elemente în mod gratuit numai dacă există o obligație morală în acest sens sau din respect pentru morala comună.

Cu toate acestea, testatorul are posibilitatea de a limita competențele executorului astfel cum crede de cuviință, în comparație cu cele prevăzute în legislație. Acesta are, de asemenea, competența de a stabili perioada de executare a testamentului. De exemplu, testatorul poate să îi încredințeze executorului gestionarea masei succesoriale și împărțirea acesteia pe termen scurt. Pe de altă parte, testatorul poate, în egală măsură, să decidă să solicite în testamentul său sau în pactul asupra unei succesiuni viitoare executarea pe termen lung a masei succesoriale (*Dauervollstreckung*). În principiu, executarea pe termen lung poate fi autorizată pentru o perioadă de maxim 30 de ani, începând de la data deschiderii succesiunii. Cu toate acestea, testatorul poate solicita continuarea administrării masei succesoriale până la decesul moștenitorului sau al executorului sau până la producerea unui alt eveniment de natură personală care afectează pe unul dintre aceștia. În astfel de cazuri, executarea testamentului poate dura efectiv mai mult de 30 de ani.

10 Ce documente sunt eliberate de obicei, în temeiul legislației naționale, în cursul sau la finalul unei cauze de succesiune pentru atestarea statutului și a drepturilor beneficiarilor? Au aceste documente efecte probatorii specifice?

Certificatul de moștenitor sau certificatul european de moștenitor este necesar, în general, pentru a se dovedi că moștenitorul deține un drept de succesiune, de exemplu în cazul în care un moștenitor dorește transferarea unui teren sau a unui cont al defunctului pe numele său. Certificatul de moștenitor sau certificatul european de moștenitor conduc la presupunerea că moștenitorul (moștenitorii) figurează pe listă și că aceștia sunt obligați să respecte restricțiile prevăzute în certificatul de moștenitor sau în certificatul european de moștenitor. În raporturile juridice, se admite în baza bunei-credințe că informațiile enumerate în certificatul de moștenitor sau în certificatul european de moștenitor sunt corecte. În cazul în care un act juridic este încheiat cu bună-credință cu o persoană înscrisă pe un certificat de moștenitor sau pe un certificat european de moștenitor, nu vor exista consecințe juridice în cazul în care detaliile din certificatul de moștenitor sau din certificatul european de moștenitor se dovedesc ulterior a fi incorecte. Dacă există un testament public (a se vedea mai sus), este posibil ca, în astfel de situații, să nu fie necesară prezentarea unui certificat de moștenitor ori a unui certificat european de moștenitor.

Această pagină web face parte din portalul [Europa ta](#).

Transmite-ne [opinia](#) ta privind cât de utile ți s-au părut aceste informații.

■ Ultima actualizare: 13/03/2026

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.